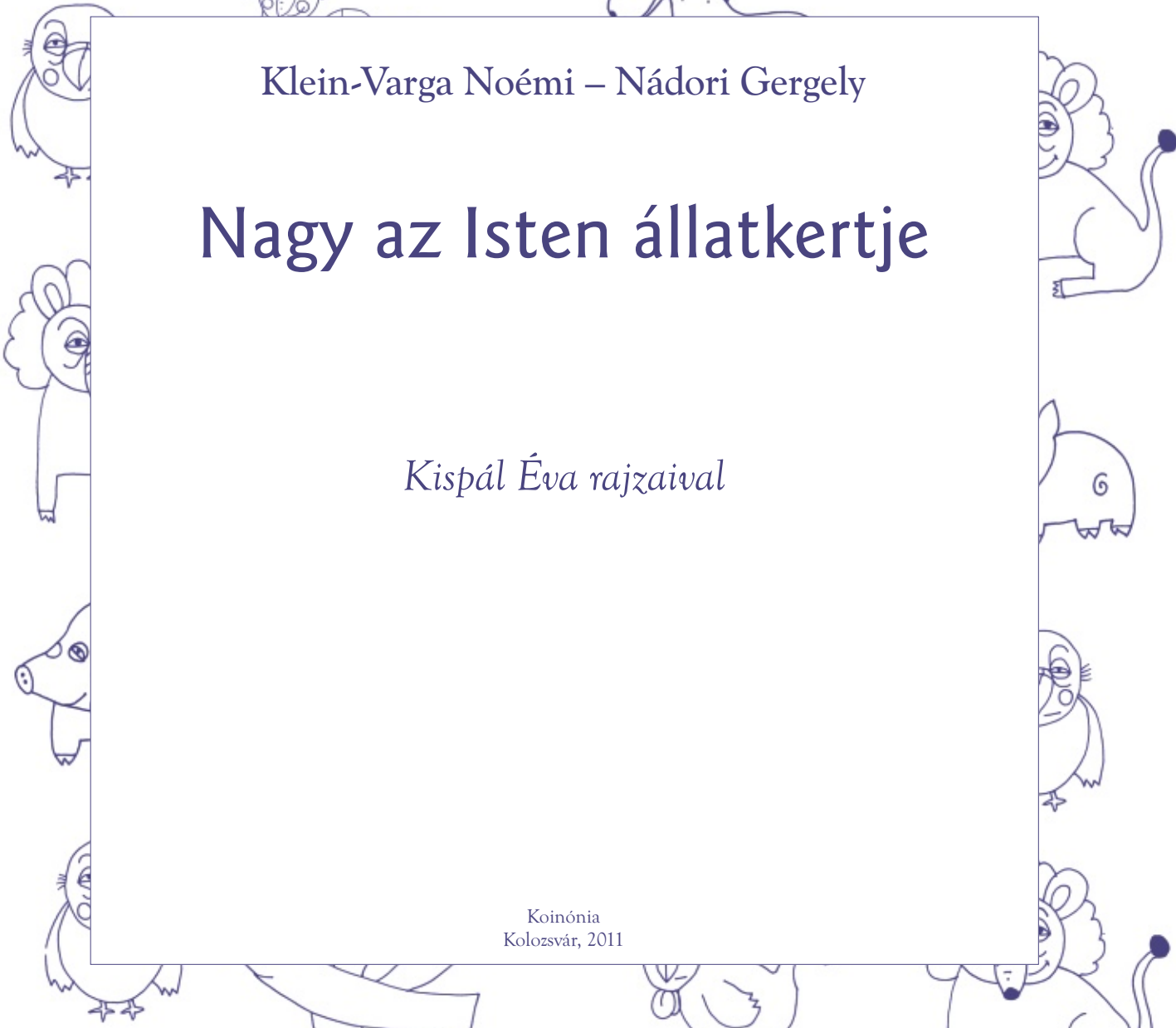

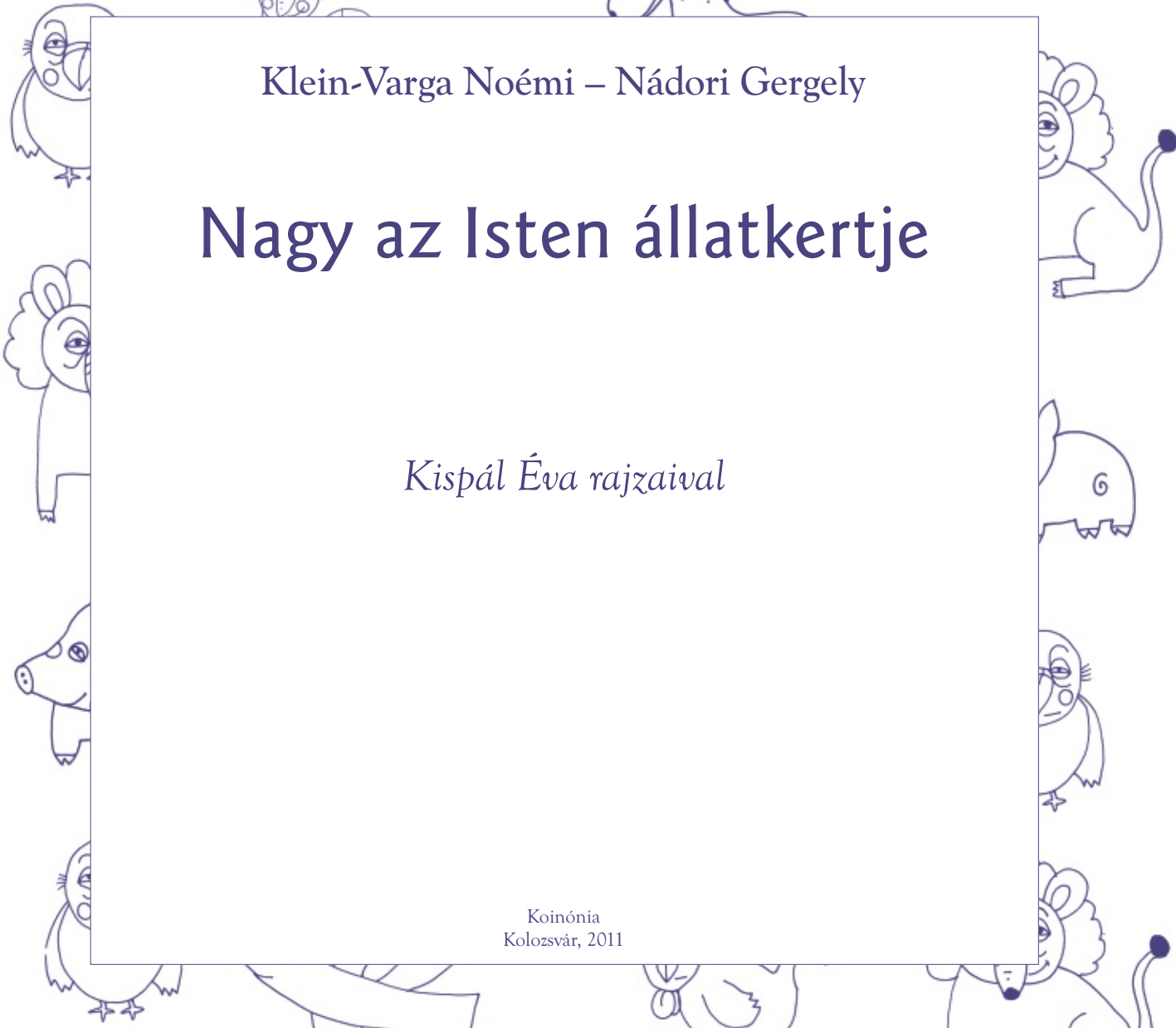

Klein-Varga Noémi – Nádori Gergely

Nagy az Isten állatkertje

Kispál Éva rajzaival

Koinónia
Kolozsvár, 2011

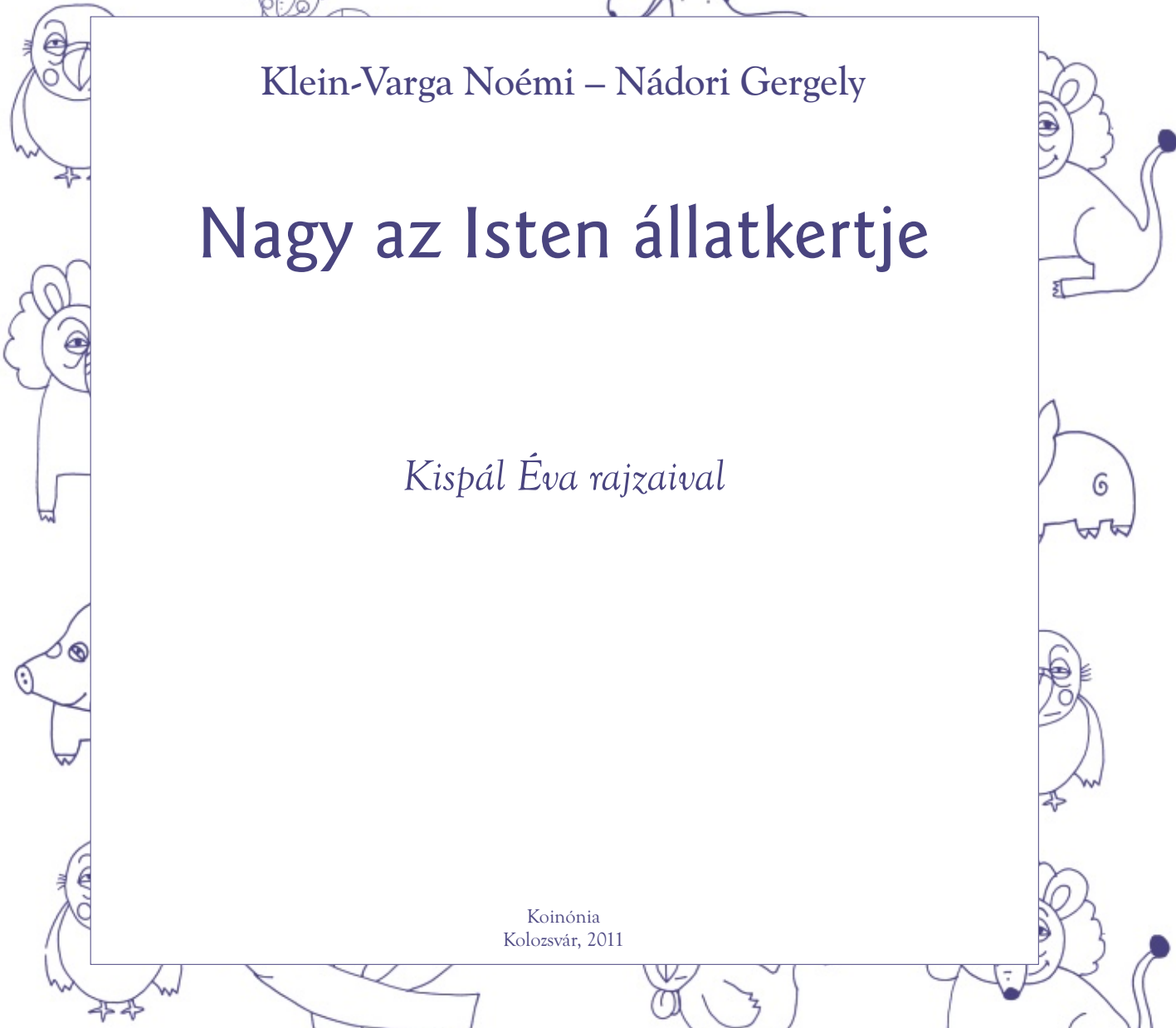

Klein-Varga Noémi – Nádori Gergely

Nagy az Isten állatkertje

Kispál Éva rajzaival

Koinónia
Kolozsvár, 2011

Klein-Varga Noémi – Nádori Gergely

Nagy az Isten állatkertje

Kispál Éva rajzaival

Koinónia
Kolozsvár, 2011

Szerkesztette: Szűcs Teri

© Klein-Varga Noémi, 2011
© Nádori Gergely, 2011
© Kispál Éva, 2011
© Koinónia, 2011

A könyv megjelenését a Communitas Alapítvány és a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KLEIN-VARGA, NOÉMI

Nagy az Isten állatkertje / Klein-Varga Noémi, Nádori Gergely. – Cluj-Napoca : Koinónia, 2011
ISBN 978-973-165-045-6

I. Gergely, Nádori
821.511.141-97

Kiengedett egy galambot is, hogy lássa: vajon leapadt-e a víz a föld színéről. De a galamb nem talált helyet a lábának, hogy le-
szállhasson, ezért visszatért hozzá a bárkába, mert víz borította az egész föld színét. Ő pedig kinyújtotta a kezét, megfogta és bevette magához a bárkába. Várakozott még újabb hét napig, és ismét kiengedte a galambot a bárkából. Estére megjött hozzá a galamb, és ekkor már egy leszakított olajfalevél volt a csőrében. Ebből tudta meg Nőé, hogy a víz leapadt a földről. Várakozott még újabb hét napig, és kiengedte a galambot, de az már nem tért vissza hozzá.

I Móz 8,8–12.

A GALAMB

Mit mesél a galamb

Ott voltunk mind a bárkában: galambok, hollók, verebek, papagájok, énekes és ragadozó madarak. Nemcsak bennünket, hanem valamennyi szárazföldi állatot felcsomagoltak és bezsúfoltak abba a fából eszkábált nagy tengerjáróba.

Aztán eleredt az eső, és csak esett, esett napokon át. Nem egy napig, nem kettőig, még csak nem is egy-két hétig. Csak úgy kopogott megállás nélkül, éjjel-nappal a bárka tetején. Negyven napig kopogtatott, képzeljétek el! Na jó, ezt nem magamtól tudom, hanem az elefánttól, ő ugyanis egy kicsivel jobban számol, mint én.

Bezzeg a halak! Éltek, mint hal a vízben, nem zavarta őket a nagy áradás. Az egész föld egyetlen óriási tengerré változott. Szabadon ugráltak, fickándoztak, nyelvüket öltögették ránk csúfondárosan. Úgy ám, a nyelvüket! Mi meg egymás hegyén-hátán zsúfolódva, vágyakozva lestünk kifele a bárka ablakából. (Az okosabbak állítják, hogy azóta nincs nyelvük a halaknak, ugyanis nem tett szert a csúfolódásuk a Fennvalónak.)

Azt azonban meg kell hagyni, hogy odabent a bárkában mozgalmasan folyt az élet. Unatkozásra nemigen jutott idő. Az öreg Noét nem a határozott, katonás magatartás jellemezte, felesége azonban, aki három fiút fölnevelt már, nem jött zavarba. Egy-kettőre megszervezte napjainkat. Mindenkit ellátott fel-

adatokkal: a mosómedvék mostak, az elefántok az ormányukkal kavarták az ételt, mert enni bizony még a bárkában is kellett, az énekesmadarak énekre oktatták a botfülűeket, a mókusok ugróleckét adtak a mezei rágcsálóknak, a lovak sakkozni tanították a nagyragadozókat figyelmük elterelése végett, a majmok meg légtornász kiképzést tartottak az önkéntes vállalkozóknak.

Ami engem illet, számolóleckét vettem az elefánttól. Számláltam az ormányával leírt köröket. Csakhogy egy idő után mindig beleszédültem, és összezarodtam. Végül fölvettem, hogy mi lenne, ha váltogatná a kavarási irányt, mondjuk háromszor jobbról balra, aztán háromszor balról jobbra, utána megint háromszor jobbról balra, és így tovább. Ennek az lett az eredménye, hogy remekül megtanultam háromig számolni, és még el sem szédültem.

Azonban nemcsak negyven napot kellett kibírnunk a bárkában. Volt az háromszor negyven is! Fölülről ugyan már nem zúdult a víz, ellenben alulról igen nehezen fogyott. S mivel a bárkában töltött idő alatt sehogysem sikerült halakká változnunk, ki kellett várnunk, amíg megússzuk szárazon.

Csak vártunk és vártunk. Egyre nehezebb lett a számolás, a szaltózás, a sakkozás, a hangolás, és egyre elviselhetetlenebbé vált a szűkösség és a bezártság. Az egér sírt, hogy állandó életveszély fenyegeti, mert az elefánt nem néz a lába alá, a ló nyihogott, hogy legyek csípi a hátát, a zsiráf nyafogott, hogy már egészen elgémberedett a nyaka az alacsony bárkában, és mi, madarak is szárnyaszegetten gubbasztottunk.

Egy napon aztán abbamaradt az addig megszokott ringatózás, és nagyot döccent a bárka. Földet értünk! Mind fölujjongtunk, s egyszerre tódultunk az ajtóhoz. Szegény, öreg Noét majdhogy agyon nem tapostuk. Alig tudott ben-

nünket visszatartani. Mondta, álljon meg a tódulás, ez még csak az Ararát, annak is a teteje, szerencse, hogy nem kaptunk léket, várnunk kell még, hogy lejjebb szálljon a víz. Azonban ne aggódjunk, majd a zsiráf nap mint nap kidugja a nyakát a bárkából, és körbekémelem, hogy beszámoljon az aktuális vízállásról.

Így is lett. A zsiráf naponta jelentette, hányadán áll a víz az Araráton, s hogy hány hegycsúcsot lát.

Végül az öreg elérkezettnek látta az időt, hogy követet menesszen az új világba. Amikor választásra került a sor, valamennyien hevesen jelentkezni kezdtünk, kiváltképpen mi, madarak. Ki mivel tudott, azzal próbált érvényt szerezni a maga fajtájának. A ragadozómadarak testi erejüket fitogtatták, a vándormadarak kitartásukat bizonygatták, az énekesmadarak minden énektudásukat latba vetették. Magam is erősködtem, hogy remekül tudok tájékozódni, és hogy majd meglátja, milyen megbízható vagyok.

Ki tudja, a holló mivel beszélhette tele az öreg fejét, hogy éppen rá, erre a gyászhuszárra esett a választása. Bizony meg is járta, hogy őt választotta, mert volt holló, nincs holló, cserbenhagyott a hírhozó. Vártuk egy napig, vártuk kettőig, de nem tért vissza.

Akkor jöttem én, a galamb. Szárnyaimat szétterjesztettem, és egy lágy szellővel felröppentem. Hadd lássam azt az ígéretes új világot!

Hej, de csupasz, hej de sáros volt az újszülött világ! Sehol egy fa, egy virág vagy legalább egy zöld fűszál. Napokig keresgéltem hiába, míg végre, hosszas repülés után egy zöldellő olajfaágat nem találtam. Sok levél ugyan még nem volt rajta. Megszámoltam őket egyenként egyszer, kétszer, sőt harmadszor is,

hogy biztos legyek az eredményben. Akárhányszor számoltam, mindannyiszor három lett a vége. Letéptem egyet belőlük, és levéllel a csőrömben, diadalmasan kapkodtam a szárnyaimat, hogy az új élet hírnökét megmutassam a bárkalakóknak.

Elérkezett végre a kivonulás ideje. Mondhatom, volt öröm, amikor hosszú idő után nagy nehezen, csikorogva megnyílt a bárka ajtaja. A majmok szaltóztak, a mókusok bukfencet hánytak, a lovak nyihorásztak, mi, madarak pedig szárnyrepesve köszöntöttük régi-új otthonunkat.

